

Βιβλιοπαρουσίασις

Εταιρεία Ὀρθοδόξων Σπουδῶν

Φαινόμενα Νεοειδωλολατρίας

Δωδεκαθεϊσμός

Υποτίμηση Παλαιᾶς Διαθήκης

Ὀλυμπιακοὶ Ἄγῶνες

Ἐκδόσεις «Θεοδρομία»,
Θεσσαλονίκη 2004, σελίδες 542.

Πορίσματα Συνεδρίου γιὰ τὴν νεοειδωλολατρία

1. Τὸ θέμα τοῦ Συνεδρίου, ὅπως φάνηκε καὶ ἀπὸ τὶς ἀντιδράσεις, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν συνέδρων, προκάλεσε μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ ἐκάλυψε πραγματικὴ ἐπιστημονικὴ καὶ ποιμαντικὴ ἀνάγκη.

2. Ἡ νεοειδωλολατρία ἢ νεοπαγανισμός ἢ ἀρχαιολατρία δὲν εἶναι μόνον ἑλληνικὸ, ἀλλὰ παγκόσμιον φαινόμενο. Ἡ προσπάθεια ἀναβίωσης τῶν ἀρχαίων ἐθνικῶν θρησκευτῶν, ἐκμεταλλεζόμενη τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τῶν ἀνθρώπων, ἀποτελεῖ ἐπιδίωξη τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς, στὴν ὁποία καὶ ἐντάσσεται. Ἐνισχύεται ἀπὸ τὶς κατὰ τόπους μασονικὲς στοές, οἱ ὁποῖες ἐνδιαφέρονται ὄχι γιὰ κάποια συγκεκριμένη θρησκεία, ἀλλὰ γιὰ τὴν προώθηση τοῦ συγκρητισμοῦ καὶ τὴν πρόσδεση τῶν ἀνθρώπων σὲ μία πανθρησκεία, ὥστε νὰ ἐπιβληθεῖ παγκοσμίως ἡ Νέα Τάξη πραγμάτων.

3. Ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἡ λατρεία τῶν κτισμάτων εἶναι τέχνασμα τοῦ Διαβόλου. Ἐχει ὡς κίνητρο

τὸν ἐγωϊσμό καὶ σκοπὸ τὴν αὐτοθέωση· ὑποθάλλει τὶς κατώτερες ἐπιθυμίες καὶ ἡδονές, ἢ ἐκπλήρωση τῶν ὁποίων δημιουργεῖ πολέμους, ἔριδες, ἀναστατώσεις, καταρράκωση τῆς μοναδικῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου ὡς εἰκόνας Θεοῦ, ὅπως μοναδικὰ καὶ ἀξιόπιστα διδάσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὸ πρῶτο κεφάλαιο τῆς «Πρὸς Ῥωμαίους» ἐπιστολῆς.

Τὸ ἦθος τῶν θεῶν τοῦ δωδεκαθέου εἶναι χειρότερο τοῦ ἦθους τῶν χειρότερων ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ λατρεία τους ἀπορρίφθηκε ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες σοφοὺς ὡς ἀνόητη καὶ ἀπαξιωτικὴ γιὰ τὸν ἀνθρώπο.

4. Ἡ ἀπόρριψη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐμφανίζει τὸν νεοπαγανισμό ὡς ἀντίπαλο τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Οὐσιαστικὰ ὅμως εἶναι σύμμαχος του, διότι κοινὸ γνῶρισμα ἀμφοτέρων εἶναι ἡ ἀπόρριψη τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἄν στρέφονται ἐμφανῶς κατὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης, γιὰ νὰ ἀποκρῦψουν τὶς πραγματικὲς τοὺς διαθέσεις καὶ νὰ ἀποφύγουν τὴν ἄμεση ἀντίδραση τῶν Χριστιανῶν. Οἱ δύο ὅμως Διαθήκες, Παλαιὰ καὶ Καινή, εἶναι ἀλληλένδετες καὶ ἀποτελοῦν ἀδιαίρετη ἐνότητα.

Εἶναι θεόπνευστα στὸ σύνολό τους κείμενα πού διακονοῦν ὡς δύο θεραπαινίδες τὸ ἓνα σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, σὲ διαφορετικὲς ἐποχὲς καὶ διαφορετικὰ ἐπίπεδα. Ἡ Καινὴ χωρὶς τὴν Παλαιὰ εἶναι μετέωρη, ἐνῶ ἡ Παλαιὰ χωρὶς τὴν Καινὴ μένει ἀνερμήνευτη καὶ ἀνεκπλήρωτη, ἓνα ἀπλὸ βιβλίον τῆς ἱστορίας τῶν Ἑβραίων. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἐχρησιμοποίησε καὶ προέβαλε τὴν Π. Διαθήκη ὡς προετοιμασία τοῦ ἰδικοῦ Του ἔργου. Τὸ ἴδιο ἔπραξαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι, ὅπως καὶ ἡ Ἐκκλησία κατόπιν στὴν θεολογία καὶ στὴ λατρεία, ἀλλὰ καὶ ἡ χριστιανικὴ παιδεία στὸ Βυζάντιο καὶ μετὰ τὸ Βυζάντιο. Οἱ νεοειδωλολάτρεις ἀκολουθοῦν σὲ αὐτὸ τοὺς ἀρχαίους Γνωστικούς, τοὺς ὁποίους κατεδίκασε ἡ Ἐκκλησία. Στὰ νεώτερα χρόνια τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἐπολέμησαν καὶ ὑποτίμησαν οἱ ἄθεοι διαφωτιστὲς μὲ ἀρχηγὸ τὸν Βολταῖρο. Ἡ πολεμικὴ κατὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στὸν σημερινὸ Ἕλληνισμό ἀντιγράφει δυτικὰ ἀθεϊστικὰ παραδείγματα καὶ ἀξιοποιεῖ ἐθνικιστικὰ-ρατσιστικὰ κίνητρα, κατὰ τὰ πρότυπα τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ τοῦ Χίτλερ.

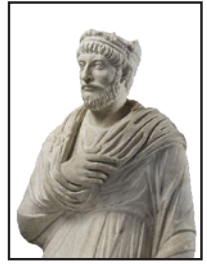

5. Ἡ εἰδωλολατρία δὲν εἶναι οὔτε τὸ μοναδικὸ οὔτε τὸ καλῦτερο στοιχεῖο τῆς ἀρχαιοελληνικῆς παιδείας. **Οἱ** Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καλλιεργοῦν καὶ συνεχίζουν σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τὴν ἑλληνικὴ παιδεία, ἱστοριογραφία, ποίηση, τέχνη, ἀπο-

καθαίροντάς τὴν μόνον ἀπὸ τὴν ἀσέβεια καὶ ἀνηθικότητα τῶν εἰδώλων. **Ὁ** ἀληθινὸς Ἕλληνας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι εἰδωλόλατρης, ὅπως στὴν οὐσία δὲν ἦταν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί. **Οἱ** μόνοι ποὺ μποροῦν νὰ διεκδικοῦν ἐπάξια τὸ ἀρχαιοελληνικὸ παρελθὸν εἶναι οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί. **Ὁ** Χριστιανισμὸς δὲν ἔβλαψε τὸν Ἕλληνισμό· τὸν διέσωσε ἀπὸ τὴν παρακμὴ καὶ τοῦ ἔδωσε νέα πνευματικὴ δύναμη γιὰ νὰ συνεχίσει τὴν πορεία του· ὁ ἐκχριστιανισμὸς τῶν λαῶν ἐσήμαινε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸν ἐξελληνισμό τους. **Ὁ** βυζαντινὸς πολιτισμὸς ἀποτελεῖ συνέχεια τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ. **Οἱ** νεοεἰδωλόλατρεις, ἀποδεχόμενοι μόνον τὴν ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα, κολοβώνουν καὶ συρρικνώνουν τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία, στὴν ὁποία ὅμως ἀνήκουν καὶ ὁ Παρθενώνας καὶ ἡ Ἀγία-Σοφία, ἡ ποίηση τοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν τραγικῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ Ρωμανὸς ὁ Μελωδὸς καὶ ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος, τὰ μωσαϊκὰ τῆς Βεργίνας, ἀλλὰ καὶ τῆς Μονῆς τῆς Χώρας. **Ὅ**σοι διαγράφουν τὰ δύο χιλιάδες χρόνια τοῦ χριστιανικοῦ Ἕλληνισμοῦ ἐξυπηρετοῦν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. **Ἐ**ξ ἄλλου ἡ μυθολογούμενη ἐκτεταμένη καταστροφή τῶν ἀρχαίων μνημείων ἀπὸ Χριστιανούς ἀποτελεῖ σκόπιμη διόγκωση μεμονωμένων παραδειγμάτων. **Δ**ὲν ἦταν ποτὲ ἐπίσημη κρατικὴ ἢ ἐκκλησιαστικὴ γραμμὴ. **Ἀ**ντίθετα πολλὰ ἀρχαῖα μνημεῖα τέχνης μεταφέρθηκαν στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ διατηρήθηκαν θαυμαζόμενα ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς. **Σ**υνέβη ὅ,τι καὶ μὲ τὰ ἀρχαῖα κείμενα ποὺ διασώθηκαν στὰ ἀντιγραφικὰ ἐργαστήρια τῶν Μονῶν, διδασκόμενα καὶ σχολιαζόμενα ἀπὸ μεγάλους διδάσκαλους καὶ Πατέρες, ὅπως π.χ. τὸν Φώτιο καὶ τὸν Εὐστάθιο Θεσσαλονίκης. **Οἱ** Χριστιανοὶ Μοναχοὶ ἀντέγραψαν, γιὰ νὰ τὶς διασώσουν, ἀκόμη καὶ τὶς προκλητικὲς κωμωδίαι τοῦ Ἀριστοφάνη.

6. Οἱ νεοεἰδωλόλατρεις χρησιμοποιοῦν τὰ ἐναντίον τοῦ

Χριστιανισμοῦ ἐπιχειρήματα τῶν λογίων τῆς ἐποχῆς τῶν διωγμῶν, ὅπως τοῦ Κέλσου, τοῦ Ἰεροκλέους καὶ τοῦ Πορφυρίου, καὶ θαυμάζουν τὸν αὐτοκράτορα Ἰουλιανό. **Ἡ** ἀντιχριστιανικὴ αὐτὴ γραμματεία καταρρίφθηκε πλήρως ἀπὸ ἀντίστοιχα ἔργα τῶν Χριστιανῶν συγγραφέων τῶν πέντε πρώτων αἰώνων, τῶν Ἀπολογητῶν, τῶν Ἀλεξανδρινῶν, τῶν Καππαδοκῶν καὶ ἄλλων, ὥστε μετὰ τὸν πέμπτο αἰῶνα σίγησε πλήρως καὶ χάθηκε, μὲ ἐξαίρεση τὸν Γεώργιο Πλήθωνα τὸν Γεμιστὸ τὸν 15ο αἰῶνα, τοῦ ὁποίου τὸ οὐτοπικὸ ὄραμα γιὰ ἀναβίωση τῆς εἰδωλολατρίας δὲν εἶχε καμμία ἀπήχηση στὸν λαό. **Ἐ**λάχιστη ἀπήχηση εἶχε καὶ τὸ κίνημα τοῦ Ἰουλιανοῦ τὸν τέταρτο αἰῶνα, μολοντί ἐπιχείρησε νὰ ἐπιβληθεῖ μὲ διωγμοὺς καὶ βία. **Οἱ** πολῖτες τῆς Αὐτοκρατορίας ἦσαν τώρα στὴν πλειονότητά τους Χριστιανοὶ καὶ ζοῦσαν ἐνωμένοι κάτω ἀπὸ τὴν νέα χριστιανικὴ Πίστη μὲ Χριστιανοὺς ἄρχοντες καὶ ἐκχριστιανισμένους θεσμούς. **Ὁ** Ἰουλιανὸς ἦλθε σὲ σύγκρουση μὲ τὸ κοινὸ αἶσθημα· θέλησε νὰ ἐπιβάλλει τὴν δική του παραβατικὴ μοναχικὴ πορεία, ἡ ὁποία ξεκίνησε ἀπὸ τὸ ἐφηβικὸ ἀπωθημένο αἶσθημα ἐκδικήσεως γιὰ τὸν φόνο τῶν συγγενῶν του ἀπὸ τὸν Χριστιανὸ αὐτοκράτορα Κωνσταντίο, ἐνισχύθηκε στὴν Πέργαμο ἀπὸ τὸν νεοπλατωνικὸ θεουργὸ φιλόσοφο Αἰδέσιο καὶ τὸν μιθραϊστὴ μάγο Μάξιμο καὶ τελειοποιήθηκε ὡς πρὸς τὶς θεουργικὲς-μαγικὲς πρακτικὲς στὴν Ἀθήνα, ὅπου τὸν ἐγνώρισαν καὶ τὸν περιγράφουν ὡς διαταραγμένη μὲ νευρωτικὲς ἐκδηλώσεις προσωπικότητα, ὁ Μ. Βασίλειος καὶ ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. **Πολλοὶ** προσηλυτιζόμενοι καὶ σήμερα στὴν νεοεἰδωλολατρία κινοῦνται ἀπὸ κάποιες ἀσθενεῖς πλευρὲς τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν καὶ ἀπὸ ἀναζήτηση θρησκευτικῆς ζωῆς ἀπαλλαγμένης ἀπὸ τὶς βιωματικὲς ὑποχρεώσεις καὶ τοὺς ἠθικοὺς περιορισμοὺς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. **Ἀπομένει** γι' αὐτὸ χῶρος αὐτοκριτικῆς ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὰ φαινόμενα τῆς νεοεἰδωλολατρίας, ὥστε ἡ σχεδιαζόμενη ἀπὸ παγκόσμια κέντρα ἀναβίωση τῶν ἐθνικῶν θρησκειῶν νὰ μὴν εὕρῃσκει ἀφορμὲς καὶ ἐρείσματα κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

7. Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες εἶναι καρπὸς τῆς ἀγάπης τοῦ

Ἑλληνισμοῦ γιὰ τὴν ἀθληση τοῦ σώματος, παράλληλα μὲ τὴν καλλιέργεια τοῦ πνεύματος. Ἐνῶ ὁμως εἶχαν ἀποκτήσει μεγάλη δόξα, προοδευτικὰ παρήκμασαν, διότι οἱ «στεφανῖται» ἀθληταὶ κατήντησαν «χρηματῖται», καὶ ἔτσι ἔφθασαν σὲ

πλήρη ἀνυποληψία κατὰ τοὺς ἑλληνιστικοὺς χρόνους, ὥστε ἢ κατάργησέ τους τὸ 393 μ. Χ. νὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη πρὸς αὐτοὺς εὐεργεσία. Ἡ ἀναβίωσή τους στὴν Γαλλία τὸν 18ο αἰῶνα συνδέθηκε μὲ τὴν ἀναβίωση καὶ τῆς εἰδωλολατρίας. Εἰδωλολατρικὴ εἶναι ἐξ ἄλλου ἡ καθιερωθεῖσα ἀπὸ τὸ ναζιστικὸ καθεστῶς τῆς Γερμανίας (1936) τελετὴ τῆς ἀφῆς τῆς Ὀλυμπιακῆς φλόγας, ἡ ὁποία δυστυχῶς σώζεται μὲ τὸ ἴδιο τυπικὸ ὡς σήμερα.

8. Ἡ ἐμπορευματοποίηση καὶ τὰ οἰκονομικὰ κίνητρα τῶν κρατῶν καὶ ἀθλητῶν τραυματίζουν καὶ σήμερα τὸν γνήσιο ἀρχαιοελληνικὸ τους χαρακτήρα. Μελανὸ ἐπίσης σημεῖο ποὺ ἀπαξιώνει περισσότερο τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες εἶναι ὅτι ἡ ἐπίτευξη τοῦ στόχου τῆς νίκης ἐπιδιώκεται μὲ ἐξουθενωτικὰ καὶ καταστροφικὰ γιὰ τὴν σωματικὴ καὶ ψυχικὴ υἡγεία τῶν ἀθλητῶν μέσα. Γίνεται εὐρεῖα χρῆση φαρμάκων ἢ οὐσιῶν (Doping) καὶ ἀπαγορευμένων ἀπὸ τὴν ἰατρικὴ δεοντολογία σωματικῶν καὶ ψυχολογικῶν μεθόδων γιὰ τὴν ἐπιτυχία ὑψηλότερων ἐπιδόσεων. Οἱ μέχρι σήμερα προσπάθειες καταπολέμησης αὐτῆς τῆς τακτικῆς ἔχουν ἀποτύχει.

9. Ὁ Χριστιανισμὸς τιμᾷ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ὡς ἀχώριστο μέρος τοῦ διφυοῦς ἐνιαίου ψυχοσωματικοῦ ὄντος, ὡς ναὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὄργανο τῆς ψυχῆς κατάλληλο γιὰ τὴν πνευματικὴ τελείωση καὶ ὀλοκλήρωση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστιανὸς ἀσκεῖται πνευματικὰ καὶ ἀγωνίζεται σὲ πνευματικὰ στάδια ἐναντίον τῶν παθῶν καὶ τῶν κακιῶν του, ἰδιαίτερα τοῦ ἐγκωκεντριζμοῦ καὶ τοῦ ἀτομισμοῦ καὶ ἐναντίον ὄχι σωματικοῦ, ἀλλὰ πνευματικοῦ ἀντιπάλου. Ἡ πάλη καὶ ὁ ἀγῶνας δὲν διεξάγονται πρὸς «σάρκα καὶ αἷμα», πρὸς συναθλητὰς τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ «πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις»

(Εφ. 6, 12). **Η** άσκηση αυτή περιλαμβάνει και σωματικά αθλήματα, την νηστεία, την άγρυπνία, τὸν σωματικὸ κόπο, τὶς γονυκλισίες, ὅσα μᾶς ἐκληροδότησε ἡ ἀσκητικὴ ἐμπειρία τοῦ Μοναχισμοῦ, ὥστε νὰ καταστῆ ὁ ἄνθρωπος καὶ ὡς πρὸς τὸ σῶμα δεκτικὸς τῶν θείων μυ-

στηρίων καὶ τῆς θείας ἐλλάμψεως, ἀνοικτὸς πρὸς τὸν Θεὸ μὲ ὑψηλὸ στόχο καὶ βραβεῖο τὴν κατὰ Χάριν θέωση. **Π**ρόκειται γιὰ ἄσκηση καὶ ἄθληση ἔλλογη, συνδυασμένη μὲ τὴν ταπείνωση καὶ τὴν ἀγάπη· στοὺς ἀθλητικὸς ἀγῶνες, παλαιοὺς καὶ νέους, στόχος εἶναι μόνον ἡ εὐρωστία τοῦ σώματος καὶ ἡ κενόδοξη ἐπιτυχία νικῶν μὲ φθαρτὰ καὶ ἀνωφελῆ ἔπαθλα.

10. **Ε**ν ὄψει ὅλων αὐτῶν τῶν ἀσθενῶν πλευρῶν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, οἱ ὅποιοι στὶς ἡμέρες μας ἔχουν ἀποκτήσει πρόσθετους ἀπαξιωτικὸς λόγους ποὺ ὀδήγησαν στὴν παρακμὴ τους, καὶ δεδομένης τῆς συνδέσεώς των μὲ τὴν νεοειδωλολατρία ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀναβιώσεώς των, ἡ Ἐκκλησία χωρὶς νὰ τοὺς ἀπορρίψει καὶ νὰ τοὺς πολεμήσει, γιὰτὶ θὰ συγκρουσθεῖ μὲ τὴν πολλὰ ἀναμένουσα ἀπ' αὐτοὺς πολιτεία, πρὸς τοὺς διεθνεῖς ἐπιχειρηματικὸς κύκλους καὶ πρὸς τοὺς ἀπροβληματίστους καὶ ἀπροσέκτους ἐκ τῶν Χριστιανῶν, πρέπει νὰ πάρει τὶς δέουσες ἀποστάσεις. **Τ**ὰ οικονομικὰ ὠφέλη ποὺ πιθανὸν θὰ προκύψουν γιὰ τὴν Ἐκκλησία δὲν ἰσοσταθμίζουν τὴν πνευματικὴ ζημία καὶ βλάβη τῶν νέων ἰδίως ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐμπλέκονται στὸ πολυδιαφημιζόμενο κίνημα τοῦ ἐθελοντισμοῦ. **Οἱ** Χριστιανοὶ διδασκόμαστε «*ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς πράγματος ἀθανάτου*», διότι «*τί ὠφελείται ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῆ;*» (Ματθ. 16, 26).

11. **Η** νεοειδωλολατρία ἀποτελεῖ ὑπαρκτὸ ποιμαντικὸ πρόβλημα. **Ο**ὔτε τὴν μεγαλοποιῶμε, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀγνοοῦμε τὴν δυναμικὴ της, ἡ ὁποία ὀφείλεται ὄχι στὴν γοητεία τῶν ξεχασμένων, ἀνύπαρκτων καὶ ἀνίσχυρων θεῶν, ἀλλὰ στὴν οικονομικὴ ἰσχὺ τῶν εἰσηγητῶν της, οἱ ὅποιοι ἐκδίδουν δεκάδες περιοδικῶν καὶ ἐντύπων καὶ σὲ καθημερινὴ σχεδὸν βάση ἐμφανίζονται στὰ τηλεοπτικὰ μέσα, μέρος τῶν ὁποί-

ων ἐλέγχουν. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ὀργανώσει τὴν ἄμυνά της, γιὰ νὰ προστατεύσει τοὺς Χριστιανοὺς ἀπὸ τὰ ψεῦδη καὶ τὴν προπαγάνδα. Δὲν εἴμαστε οὔτε γραφικοί, οὔτε μισαλλόδοξοι τόσοι κληρικοί, ἡγούμενοι, μοναχοὶ καὶ πανεπιστημιακοὶ καθηγητές.

Ἀγωνιζόμαστε καὶ ἀγωνιοῦμε.

* * *

Περιεχόμενα τοῦ βιβλίου

Πρόλογος.

Πρόγραμμα Συνεδρίου.

Εἰσηγήσεις - Ἀνακοινώσεις

Α' Δωδεκαθεῖσμος

Ἀρχιμανδρίτου ΙΩΣΗΦ, Καθηγουμένου Ἰ. Μ. Ξηροποτάμου, Ἀπὸ τὴν παλαιὰ στή σύγχρονη εἰδωλολατρία. Ἡ λατρεία τῶν κτισμάτων πλάνη τοῦ Διαβόλου (Εἰσαγωγικὴ ὁμιλία).

ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΛΑΝΤΖΑΚΗ, Ἡ ἀντιμετώπιση τῶν εἰδώλων στὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

ΣΤΕΡΓΙΟΥ ΣΑΚΚΟΥ, Ἡ Καινὴ Διαθήκη ἔναντι τῆς εἰδωλολατρίας.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΖΙΡΑΚΗ, Ἡ εἰδωλολατρία στὰ συγγράμματα τῶν Ἀπολογητῶν.

Πρωτοπρεσβυτέρου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, Εἶδωλα καὶ εἰδωλολατρία στοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

ΣΟΥΛΤΑΝΑΣ ΛΑΜΠΡΟΥ, Μάρτυρες καὶ εἶδωλα. Τὸ παράδειγμα τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης.

ΗΛΙΑ ΜΠΑΚΟΥ, Ἡ ἑλληνοεἰδωλολατρία καὶ ἡ ἀντιμετώπισή της κατὰ τὰ ἀγιολογικά, ὑμνογραφικά καὶ ἄλλα ποιητικὰ κείμενα.

ΔΕΣΠΩΣ ΑΘ. ΛΙΑΛΙΟΥ, Ἑρμηνεία τῆς παραβατικῆς πορείας τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ ἡ ἐποχή του.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗ, Γεώργιος Γεμιστὸς Πλήθων. Ἡ οὐτοπία ἐνὸς νέου Ἰουλιανοῦ.

ΚΩΣΤΑ ΓΑΝΩΤΗ, Ἡ οὐτοπία τῶν Νεοεἰδωλολατρῶν.

Πρωτοπρεσβυτέρου ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ, Οἱ τάσεις

υπερβάσεως τῆς εἰδωλολατρίας στὴν ἀρχαία φιλοσοφία καὶ οἱ σύγχρονες εἰδωλολατρίες.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΛΩΛΟΥ, Ὁφέλησε ἢ ἔβλαψε ὁ Χριστιανισμὸς τὸν Ἑλληνισμό;

ΑΓΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΠΟΥΛΟΥ, Ἡ ἑλληνικὴ παιδεία στὸ Βυζάντιο.

Πρωτοπρεσβυτέρου ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ, Ὁ «μῦθος» γιὰ τὴν καταστροφὴ ἀρχαίων μνημείων ἀπὸ Χριστιανούς.

ΙΩΑΝΝΗ ΚΟΡΝΑΡΑΚΗ, Ποιμαντικὴ θεώρηση τῆς Νέας Εἰδωλολατρίας.

Γέροντος ΜΩΨΣΕΩΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, Ψυχολογικὴ ἐρμηνεία τοῦ φαινομένου τῆς Νεοειδωλολατρίας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΓΙΟΥΛΤΣΗ, Ἡ ἀναβίωση τῆς εἰδωλολατρίας ἐξ ἐπόψεως κοινωνιολογικῆς.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΜΗΝΑΟΓΛΟΥ, Τεκτονισμὸς καὶ εἰδωλολατρία στὸν ἑλληνικὸ χῶρο.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΡΙΠΠΑ, Ἡ νομικὴ ἀντιμετώπισις τῆς Νεοειδωλολατρίας.

Μοναχοῦ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΒΛΙΑΓΚΟΦΤΗ, Νεοειδωλολατρία καὶ «Νέα Ἐποχή».

Αρχιμανδρίτου ΠΑΛΑΜΑ ΠΡΟΔΡΟΜΗΝΟΥ, Ἡ Νεοειδωλολατρία στὸ Διαδίκτυο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΤΣΙΟΠΟΥΛΟΥ, Παρέμβαση.

Β' Ὑποτίμηση Παλαιᾶς Διαθήκης

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗ, Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ, «Προέλαβε τὴν Καινὴν ἢ Παλαιά. Οὐ καινὰ τὰ καινά».

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΑΛΑΜΑΚΗ, Ἡ θέση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στὴ Βυζαντινὴ Φιλολογία. Ἡ περίπτωση τῆς λεξικογραφίας.

Αρχιμανδρίτου ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΤΡΑΤΗ, Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη καὶ οἱ κλασικοὶ συγγραφεῖς στὰ κείμενα τῶν διδασκάλων τοῦ Γένους Εὐγενίου Βουλγάρεως καὶ Νικηφόρου Θεοτόκη.

Αρχιμανδρίτου ΣΑΡΑΝΤΗ ΣΑΡΑΝΤΗ, Ἐνδοεκκλησιαστικὴ ὑποτίμηση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Γ' Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες

Πρωτοπρεσβυτέρου ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ, Ἱστορικὰ τῶν Ὀλυμπικῶν Ἀγῶνων.

Αρχιμανδρίτου ΜΑΞΙΜΟΥ ΚΥΡΙΤΣΗ, Τὸ σῶμα στὴν ἀρχαιοελληνικὴ παράδοση καὶ στὴν Ἐκκλησία.

Πρωτοπρεσβυτέρου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ, Ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων.

ΜΙΧΑΗΛ ΒΡΕΤΤΟΥ, Ἡ ἰατρικὴ πλευρὰ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων.

+ ΙΩΑΝΝΗ ΚΟΪΝΗ, Παθολογικὰ στοιχεῖα τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων.

ΑΝΔΡΕΑ ΑΘΗΝΑΙΟΥ, Ἡ οἰκονομικὴ πλευρὰ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων.

Πορίσματα.

